

Document aprovat a l'Assemblea Nacional Extraordinària,, celebrada l'11 de gener de 2009,
que defineix l'estratègia de la CUP per als propers anys

Estratègia doc

La CUP, l'alternativa necessària

Gener de 2009

Candidatura d'Unitat Popular

www.cup.cat

0. ANÀLISI DE CONJUNTURA.....	3
0.1. Anàlisi de conjuntura internacional	
0.2. Els Països Catalans al segle XXI	
- Economia i drets socials	
- Territori i infraestructures	
- Llengua i consciència nacional	
- Política	
- El moment actual: crisi de l'autonomisme	
1. BALANÇ DE L'ACTUACIÓ DE LA CUP	8
2. DEFINICIÓ DEL PROJECTE POLÍTIC DE LA CUP.....	9
2.1. Àmbits i perspectives de treball de la CUP	
2.2. La CUP i la Unitat Popular	
3. EL PROJECTE POLÍTIC DE LA CUP I ESTRATÈGIES DE CREIXEMENT.....	12
3.1. Objectius estratègics	
3.2. Objectius tàctics	
- Enfortir la pròpia organització	
- Consolidar l'expansió territorial	
- Reforçar la formació política	
- La defensa i l'impuls del dret a l'autodeterminació i la construcció nacional d'un estat propi	
- La defensa de la territorialitat	
- La consolidació del model socialista català pel segle XXI	
- La visualització d'una altra manera de fer, d'entendre i de practicar la política	
4. VALORACIÓ DE L'ESPAI POLÍTIC DE LA CUP	22
4.1. Valoració de les forces polítiques que condicionen el desenvolupament del projecte de la CUP	
4.2. Política d'aliances de la CUP per al desenvolupament del seu projecte polític	
4.3. Relació amb l'esquerra independentista i els moviments socials i populars	
ANNEX.....	28

0. ANÀLISI DE CONJUNTURA

0.1. *Anàlisi de conjuntura internacional*

L'actual daltabaix financer internacional és probablement el primer i més evident reflexe de la crisi estructural que viu l'economia mundial, de base capitalista, certament, però amb diferents graus i modalitats d'intervenció pública (estatal).

Diem que és una crisi estructural, no perquè les bases profundes del model de producció estiguin en perill, no perquè l'acumulació de capital com a motor de l'economia estigui al caire del col·lapse, sinó perquè el model de desenvolupament sobre el qual s'ha construït el món els darrers 100 anys es demostra insostenible.

Un model segons el qual només una reduïda part de la humanitat podia participar de la societat de consum, mentre la immensa majoria es mantenia en l'economia de subsistència, s'ha posat en qüestió en el moment que a la Xina i a l'Índia (i també al Brasil i a altres països emergents) milers de milions de persones s'han vist abocades, de grat o per força, a adoptar un estil de vida que abans els havia estat vetat. I això passa, precisament, quan la proximitat del pic en l'extracció de petroli i els possibles efectes sobre el canvi climàtic posen més que mai de relleu la finitud dels recursos naturals sobre els quals s'ha construït el model hegemònic de desenvolupament.

A aquests dos factors cal sumar-hi la globalització lligada a les noves tecnologies i a la facilitat física, que no política, de desplaçament. La globalització financera ha disparat l'economia especulativa fins a límits insostenibles, mentre que la mobilitat humana ha redibuixat la realitat sociològica de les diferents àrees del món i n'ha augmentat la interrelació.

Tots aquests factors expliquen que propostes que fins fa quatre dies eren patrimoni de sectors anticapitalistes, com l'establiment d'impostos sobre les transaccions financeres o bé el foment de les energies renovables, són defensades ara per representants de determinats centres de poder econòmic.

No obstant això, no hi ha elements que ens permetin pensar que la conseqüència inevitable d'aquesta crisi és la caiguda d'un sistema econòmic, el capitalista, que es comença a forjar a Europa fa uns 500 anys; ara bé, sembla evident, això sí, que estem a les portes d'una reorientació important i profunda.

Davant la inevitabilitat dels canvis, doncs, la correlació de forces tan a nivell local com global donaran a les transformacions que s'han de produir una orientació o una altra. Per posar només alguns exemples: la transició del model energètic basat en els combustibles fòssils a una altra en què tinguin més pes les energies renovables es pot fer de forma centralitzada i controlada per les grans corporacions, o potenciant la descentralització, l'autonomia i l'autogestió. L'inevitable decreixement econòmic a determinades àrees del planeta es pot fer en detriment de les condicions de vida de les classes populars o en contra, en canvi, de les grans fortunes. L'increment de les migracions pot provocar la responsabilitat de tots plegats en resoldre la situació d'aquells sectors de la humanitat que pateixen unes pitjors condicions de vida, o pot potenciar les tendències aïllacionistes, repressives i totalitàries.

Sembla que a Sudamèrica, amb diferents ritmes i models, les classes populars han sabut aprofitar aquest procés de canvi per a proposar alternatives polítiques que, si bé no representen la fi del capitalisme, sí que suposen una redistribució més equitativa dels recursos i la capacitat de descisió. La debilitat relativa en la política exterior nord-americana a causa de l'atzucac en què es troba a l'Orient Mitjà ha facilitat, segurament, l'emergència de noves realitats.

En un altre ordre de coses, a nivell europeu –dels Urals al Cantàbric–, cada cop són més les comunitats nacionals que demanden un major grau de capacitat de descisió (parlar d'independència, en l'actual món global i interrelacionat podria ésser excessiu) i que entenen que això passa, d'entrada, per constituir-se i ser reconeguts com a Estat. Aquest fenomen topa amb la reistència previsible dels Estats ja existents, que, alhora, es solidaritzen entre ells.

Malgrat això, el procés ha esdevingut imparalbe i els darrers 20 anys són gairebé una vintena els territoris europeus que han sigut reconeguts internacionalment com a subjectes polítics sobirans. La novetat, els darrers anys, és la irrupció del processos independentistes en nacions de l'Europa occidental com Escòcia o Flandes, que se sumarien als conflictes enquistats d'Euskadi, Irlanda o Còrsega.

L'altra novetat és que ni aquestes nacions que s'incorporen a la demanda d'un estat propi ni les que vénen fent-ho des de fa algunes dècades ja no lliguen aquesta reclamació a la construcció del socialisme. Almenys no en els mateixos termes que als anys 70 i 80. Sembla que el model algerià (i vietnamita) que va inspirar l'independentisme revolucionari a finals de la dècada dels 60 ha deixat de ser un referent a partir del qual es construeixen els moviments independentistes europeus a principis del segle XXI.

0.2. Els Països Catalans al segle XXI

L'inici del segle XXI ha fet encara més evidents les mancances que patim els Països Catalans per al nostre propi desenvolupament i la càrrega que significa viure encara sota el domini dels Estats espanyol i francès. Malgrat les diverses realitats territorials que conformen el nostre poble, hi ha un seguit d'elements comuns que dibuixen clarament quin model de país tenim.

Economia i drets socials

El domini de la bombolla financera i immobiliària sobre l'economia dels darrers anys i els efectes de la seva punxada han afectat els Països Catalans com a qualsevol país del món, amb el greuge que, en no gaudir d'un Estat propi, no disposem de les eines efectives per a redreçar la nostra situació.

Vivim inmersos en un procés de terciarització de l'economia que s'ha traduït en una emergència del sector del turisme, el desmantellament del teixit industrial mitjançant tancaments i deslocalitzacions de multinacionals i la pèrdua de pes del sector agrícola i ramader, que han fet canviar les bases de la nostra economia en pocs anys.

La precarietat laboral s'ha estès a tots els sectors productius i s'han realitzat diverses reformes legislatives per a normalitzar-la. A més a més, s'ha consolidat una xarxa extensa de treball informal (sense cap mena de regulació i, per tant, mancada de drets laborals) que afecta, principalment, les persones immigrades sense papers, que no tenen cap altra via de subsistència per la seva condició legal.

El procés migratori que viu el país els darrers 15 anys s'ha convertit en un element central de l'actualitat política i econòmica i del debat ciutadà. Després de posar, ja fa anys, les bases legals per a l'existència d'una ciutadania de segona, mancada de drets polítics i socials i abocada a l'explotació laboral més vergonyosa (i de la qual, cal reconèixer-ho, se n'ha aprofitat gairebé tothom), en moments de crisi econòmica s'ha situat la immigració com a cap de turc culpable d'una situació causada per la mateixa naturalesa del sistema. És en aquest context on se situen les diverses polítiques de retorn als països d'origen.

Paral·lelament, avancen a marxes forçades els sistemes privats de protecció sanitària (mútues) i la degradació de la xarxa de salut pública; cal preveure a curt-mitjà termini,

també, la reforma del funcionament dels organismes que gestionen l'atur, que n'endurirà les condicions d'accés. És especialment significativa l'arribada de Nicolas Sarkozy a la presidència francesa, que ha suposat el trencament, en part, de la imatge de l'estat francès com un dels més avançats en matèria de drets socials.

D'altra banda, des de l'entrada de l'euro al nostre país, s'evidencia una pèrdua progressiva de capacitat adquisitiva dels treballadors i treballadores catalans. Hi ha hagut una inflació molt important en béns de consum bàsics que no ha anat acompanyada d'una pujada significativa dels sous. Això ha provocat, en alguns casos, comprometre seriosament l'accés a drets bàsics (com l'accés a un habitatge, per exemple).

Tota aquesta suma de factors (combinada amb la constatació de l'espoli econòmic que patim els Països Catalans per part d'Espanya i França) provoca que cada vegada més sectors prenguin consciència de la impossibilitat d'aquests estats –i el sistema polític que els sosté– d'evitar l'enduriment de les condicions econòmiques de les classes populars catalanes.

Territori i infraestructures

El model d'ocupació del territori als Països Catalans és extensiu, gran consumidor de sòl i desequilibrat. Hi ha una gran concentració de població a les grans ciutats del país i un creixement progressiu de les anomenades àrees metropolitanes, afavorint la pèrdua d'identitat i el col·lapse de pobles i ciutats petites que han crescut molt en molt poc temps. Alhora, es produeix l'abandonament i envelliment de la població en les zones que queden fora d'aquest procés (comarques de l'interior del País Valencià, comarques pirinenques).

És especialment greu la degradació de les zones costaneres del País Valencià i el Principat, els efectes del turisme massiu a Menorca, Mallorca i les Pitiüses i la destrucció del patrimoni natural dels Pirineus en benefici del negoci privat.

Aquest model desigual ha fet que els diversos territoris s'hagin anat especialitzant: les grans ciutats han concentrat la majoria de serveis i activitats econòmiques; les àrees metropolitanes concentren la funció residencial (pobles-ciutats dormitori) i per a la resta s'ha reservat el paper de territoris d'oci i turisme per als metropolitans. Com a conseqüència d'això, la mobilitat ha crescut moltíssim.

Tantmateix, però, s'ha avançat molt poc en les infraestructures de mobilitat pública i col·lectiva, aquelles que són realment útils a la gent del territori. Encara són a les beceroles projectes de connexió ferroviària de proximitat, i els serveis que depenen de l'Estat espanyol (Renfe n'és el cas més clamorós) s'han anat reduint i degradant. Avui en dia és impossible moure's pel país sense necessitat de vehicle privat.

En matèria d'infraestructures i energia, en canvi, els Estats espanyol i francès deixen molt clar quina és la funcionalitat dels Països Catalans: o bé som una perifèria que cal connectar amb la capital o bé una via de pas per als negocis interestatals.

Els casos del Tren d'Alta Velocitat i la línia de Molt Alta Tensió són prou exemplars: amb el primer connecten les classes dominants del país amb Madrid i ens allunyen entre nosaltres; amb la segona, destrossen bona part del territori per unes suposades necessitats energètiques que, al capdavall, es tradueixen en el negoci de l'energia entre Espanya i França.

Llengua i consciència nacional

La llengua i la cultura catalanes es troben, ara com ara, en una situació desigual arreu dels diversos territoris dels Països Catalans. El fet que la llengua sigui un dels elements

centrals de la nostra identitat fa que l'evolució de la consciència nacional a cada territori hi vagi estretament relacionada.

És al Principat, les Illes i la Franja de Ponent on el català gaudeix d'un estat de salut més bo, tot i que els darrers anys hi ha una reculada important en l'ús social de la llengua, sobretot en l'àmbit més elemental per a la seva supervivència: el quotidià. Cal admetre que hi ha hagut un avenç important en matèria de presència pública del català (retolació, presència a internet, relacions amb l'administració, etc), però això no s'ha traduït en un major ús quotidià i informal de la llengua.

En el cas del País Valencià, caldria parlar de dues formes d'intervenció: l'oficial, que depèn de la Generalitat Valenciana, i la que depèn d'iniciatives populars. L'administració valenciana del PP porta molts anys seguint el model secessionista i espanyolitzador que inicià el PSPV-PSOE i no té cap interès de fer del català una llengua útil i de cohesió social. Per altra banda, hi ha tot un seguit d'entitats (especialment culturals i educatives) han anat teixint els darrers anys un conglomerat amb molta incidència que té com a elements d'identitat la recuperació i extensió de la llengua, cultura i les tradicions populars del País Valencià. És el cas d'Acció Cultural del País Valencià (i la seva Xarxa de Casals Jaume I) i d'Escola Valenciana, que ha aconseguit formar un moviment popular prou important a favor de l'escolarització en valencià.

Pel que fa a la Catalunya Nord, després de 300 anys de prohibició del català, la seva existència segueix. Malgrat que, des de mitjans de segle XX el seu ús social va disminuir dramàticament i que en l'àmbit institucional la seva presència és simbòlica (per no dir folklòrica), la recuperació del català és una de les voluntats de la major part de la població, que es tradueix en una demanda creixent en les classes bilingües de l'ensenyament públic, tot i la insuficiència de mitjans. Cal destacar, també, el paper de les entitats de defensa de la llengua i la cultural, amb incidència a la societat nord-catalana i que assumeixen funcions que, òbviament, no fa l'estat francès (mitjans de comunicació, alfabetització d'adults, etc).

Política

En el vessant estrictament polític, s'observen dos elements importants

1. La constatació del fracàs del model autonòmic espanyol i (sobretot) de la impossibilitat que n'hi hagi cap altre de més just si seguim sota administració espanyola, ha començat a conformar (sobretot a Catalunya) una base social molt diversa que reclama el dret de decidir (a l'autodeterminació) per al poble català.

Aquesta base s'ha eixamplat, sobretot, gràcies a la feina de la PDD, que ha aconseguit portar una massa social molt nombrosa al carrer i esdevenir un referent unitari de mobilització per a l'autodeterminació. És remarcable, també, la progressió d'aquest moviment cap a postures més definidament autodeterministes i no tan marcades per la dinàmica dels partits autonomistes.

Cal reconèixer que, de moment, aquest moviment sobiranista-autodeterminista és molt tendre i massa conjuntural, i en qüestions com la territorialitat o el model social encara està poc definit. Però no es pot dubtar de la importància d'aquesta iniciativa i de la seva capacitat d'incidència sobre amplis sectors socials. Els efectes d'aquesta mobilització seran importants perquè mostren la transició a una nova conjuntura que podria esdevenir progressivament d'hegemonia independentista.

2. El fracàs de l'enèsim intent de regeneració de l'autonomisme (els Estatuts) ha esquitxat tots els partits que hi han participat. S'evidencia un desgast i una pèrdua de credibilitat molt importants envers la classe política i les estructures electorals

vigents al nostre país. Aquest fet ha generat una sector cada cop més nombrós d'abstencionistes d'origen molt divers.

D'altra banda, s'han fet paleses les contradiccions dels anomenats "pactes d'esquerra" al Principat i les Illes, que s'han centrat en el manteniment del poder com a tàctica fonamental i en el continuïsmen en les polítiques més decisives. És especialment decebedor el paper d'ERC, que ha seguit una política d'aliances i actuacions polítiques en diferents àmbits ben poc justificables racionalment des d'una perspectiva favorable a l'alliberament nacional i social.

En aquesta barreja de factors (el creixent sobiranisme i el descrèdit per les opcions "refomistes"), sumat al treball municipal de les diverses candidatures, pot explicar en part els bons resultats de la CUP allà on s'ha presentat. D'una banda, s'ha aconseguit fer arribar un missatge renovador i que dignifica l'activitat política; de l'altra, hem visualitzat un projecte de ruptura amb l'estat espanyol.

També s'ha demostrat que aquest model d'intervenció política (el municipalisme independentista) és exportable arreu del país per la seva capacitat de créixer adaptant-se a cada realitat local, respectant els ritmes i el nivell de consciència de cada municipi. Té, però, un deute pendent: la necessitat d'una veu nacional que permeti intervenir en problemes que afecten tot el país o bé una part important i, que en tractar-se d'una organització independentista, no té sentit que la CUP no tingui.

El moment actual: crisi de l'autonomisme

Al mateix temps que considerem que el creixement i desplegament de la CUP es farà amb certa obediència a ritmes interns del moviment, també cal no perdre mai de vista que la societat segueix canviant i no esperarà que ens decidim per a sumar-se al projecte. El creixement de la CUP s'explica perquè ha esdevingut un referent per a sectors del nostre poble que s'han allunyat de la manera de fer política actual. Però aquests sectors s'acabaran afegint al nostre projecte en la mesura que donem despostes en un moment de canvi i crisi com el que vivim.

Si qualifiquem el moment polític actual de crisi és perquè en els darrers anys ha quedat ben palès que el catalanisme autonomista és una via morta a l'hora de fer efectives les reivindicacions de la societat. Ha demostrat tenir un poder ben minso davant l'estat espanyol, un estat que va fixar una estructura de dominació amb el marc constitucional, que s'ha enfortit en els darrers trenta anys i que no té intenció de reformar.

L'evidència de l'espoli fiscal que pateixen el conjunt de Països Catalans demostra com d'important per al manteniment de l'estat és la continuïtat d'aquest sistema i que, per tant, no obrirà la porta dels canvis davant les peticions dels polítics autonomistes, incapaços de trencar seduïts com estan per la idea de gestionar la petita quota de poder que estableix el règim autonòmic.

Per tant, ens trobem en un moment idoni per eixamplar la base social de l'estratègia independentista, això és, acumular forces per tal de realitzar un ruptura democràtica amb l'estat.

Alhora, en el context mundial de crisi econòmica, energètica i alimentària, també els discursos polítics que es rendeixen al sistema capitalista demostren la seva inviabilitat.

Si el poder polític no pot fer front a la crisi econòmica és perquè hem deixat que els beneficis capitalistes passin per davant dels interessos d'abastiment i benestar del conjunt de la població, que hauria de ser el punt de partida de tota política econòmica.

En canvi, el programa d'Unitat Popular concretaria una democratització de l'economia en sentit socialista.

Tot i aquestes referències a la conjuntura estatal i mundial, la pràctica de la CUP s'ha cenyit fins al moment a l'àmbit municipal. Tanmateix, des d'aquí també ha estat capaç de prefigurar una nova manera de fer política, denunciant els vicis de la democràcia representativa capitalista en temes com les retribucions dels polítics, els pactes a canvi de quotes de poder o el repartiment de càrrecs que converteix els grans partits en agències de col·locació.

La corrupció, el gremialisme, l'acomodament, la rofessionalització i la preeminència de la tecnocràcia són aspectes que, posats derelleu, generen el rebuig del gruix de les classes populars.

Per contra, la societat segueix organitzant-se per denunciar aquestes pràctiques, i proliferen moviments en defensa del territori, assemblees de joves o plataformes que volen aglutinar la societat civil organitzada amb un objectiu d'autodeterminació.

1. BALANÇ DE L'ACTUACIÓ DE LA CUP

1.0. Balanç de l'actuació de la CUP

En el context social i polític de fa 20 anys, l'Esquerra Independentista proposava desplegar l'àmbit de la lluita institucional a partir del municipalisme i de l'agrupament de totes les persones que aleshores hi treballaven de forma disseminada. Atenent a la conjuntura social i política d'aquell moment (ofensiva espanyolista del 92) l'MDT remarcà que el punt bàsic sobre la qual havia de gravitar l'alternativa política era en l'acció local-municipal amb l'impuls de la CUP de cara a les municipals del 1991.

Els reptes de 1992 van resultar frustrats en primer lloc per la repressió i en segon terme per la distorsió del nou discurs independentista d'ERC i en tercer lloc pels desacords entre els diferents agents integrants de l'Assemblea-AUP. La dissolució de l'AUP (1995) obrí un llarg període de reestructuració.

Malgrat tot, el debat interromput el 1992 és reprès a partir del procés de Vinaròs. Un dels pocs acords als quals es va arribar en els debats que es van dur a terme va ser el relançament del municipalisme com a front de lluita institucional de l'EI. Conseqüentment, la CUP va rebrotar a partir de les municipals de 2003 a partir de l'acceptació del programa marc (comú a tots els nuclis) però amb una estructura organitzativa feble i políticament poc madura que va propiciar fissures, bàsicament amb els acords electorals amb les EPM.

El rebrot de la CUP es va fonamentar en una pràctica de simple reforçament i expansió orgànica, on els nous nuclis de la CUP van incorporar bona part de la militància juvenil dels anys 90, garantint el fil de continuïtat i l'arrelament local i comarcal. La debilitat de les estructures nacionals, que fins aleshores havien funcionat com a una simple trobada de nuclis, va iniciar un període de debat intern sobre el model organitzatiu que es va posar de manifest en la decisió de concórrer a les eleccions europees de 2004, fet que també va representar un ajornament del debat necessari sobre la línia política.

Tot i això, el bon treball dut a terme pels nuclis que aleshores tenien representació i dels que no en tenien va afavorir l'atractiu de la CUP com a eina de lluita referencial de l'EI i diferents sectors dels moviments socials del nostre país. La CUP va experimentar un creixement important en les municipals del 2007 i va ser projectada més enllà del seu àmbit, fent-la aparèixer com a marca visible del conjunt de l'EI.

La represa del debat sobre els objectius polítics apareix ara, i és la constatació d'una necessitat imperiosa per seguir avançant i afermar el creixement dels darrers anys.

2. DEFINICIÓ DEL PROJECTE POLÍTIC DE LA CUP

2.0. Definició del projecte polític de la CUP

La CUP és una organització política assembleària d'abast i àmbit nacional, que s'extén arreu dels Països Catalans i que, partint de l'àmbit municipal, treballa per uns Països Catalans independents, socialistes, ecològicament sostenibles, territorialment equilibrats i no patriarcals.

En aquest sentit, la Candidatura d'Unitat Popular (CUP) s'articula com a espai útil per totes aquelles persones i col·lectius amb voluntat transformadora que lluiten per la llibertat del nostre poble, amb la intenció de ser un espai de confluència de l'Esquerra Independentista, així com dels moviments socials, en la lluita per l'alliberament nacional i social dels Països Catalans.

La CUP presenta una proposta política que ens ha de permetre assolir la independència i la justícia social per als Països Catalans.

La nostra aposta per la independència respecte els estats espanyol i francès (més enllà de les arrels històriques, culturals, socials i econòmiques de la nació catalana), se sustenta en la voluntat política de totes les persones que, lliurement, ens reclamem membres de la comunitat nacional catalana.

Pensem que l'establiment d'una entitat política pròpia és la base necessària per a la defensa i el ple desenvolupament de la nostra nació en els aspectes següents:

- La transformació dels Països Catalans en un escenari lliure d'explotació, on la política i els recursos naturals i econòmics estratègics estiguin al servei i sota el control democràtic de la majoria social del nostre país (la via catalana al socialisme del segle XXI).
- Un desenvolupament econòmic basat en l'equilibri territorial i ecològic, que actuï contra la degradació del medi natural i urbà.
- La plena normalització de la llengua i cultura catalanes arreu dels diversos territoris del país, on han de tenir una presència social hegemònica i ha de ser una de les principals eines de cohesió social.
- L'establiment d'una societat igualitària sense cap mena de discriminació o opressió per qüestió d'edat, origen, gènere o opció sexual.
- La defensa dels drets i les llibertats fonamentals de les persones que, amb independència de la condició, creences, origen i nacionalitat, han de gaudir de la plena condició de ciutadans i ciutadanes

2.1 Àmbits i perspectives de treball de la CUP

Entenem, en coherència amb l'exposat anteriorment, que la CUP té la capacitat i la necessitat d'actuar en tots els àmbits territorials i des de totes les perspectives, però que aquest treball ha d'estar basat en les dinàmiques i necessitats generades des de la base. Tot i això, considerem important reforçar les estructures i mecanismes de treball nacional, així com donar resposta no només a les dinàmiques generades a nivell local (tot i considerar-les de cabdal importància) sinó també a les dinàmiques polítiques d'abast

més clarament nacional. Com hem dit, tenim la capacitat però sobretot tenim la necessitat de treballar en tots els fronts però generant, alhora, dinàmiques de treball de baix cap a dalt que ens garantitzin un funcionament plenament democràtic, transparent i una implicació plena de la militància en el projecte.

Els àmbits de treball són els següents:

- a. *Municipal*. És a partir d'aquest espai que s'ha d'estructurar i ha de créixer el projecte de la CUP, sempre de manera combinada i coordinada amb els altres àmbits. És el que permet una identificació i participació més directa dels veïns i veïnes, que permet articular i teixir més fàcilment xarxes i complicitats amb altres actors i sectors. El projecte de la CUP cal que s'estructuri, prioritàriament, a partir de les necessitats derivades dels projectes d'aquest àmbit. Aquest es tradueix organitzativament en les Assemblees Locals de la CUP i en la seva autonomia.
- b. *Comarcal-Regional*. Cal reforçar aquest espai de treball, debat i intercanvi de la CUP i potenciar-ne les actuacions de manera que es puguin estendre les sinèrgies de treball a altres actors propers a l'Esquerra Independentista i als moviments socials i que treballin des d'una perspectiva territorial (o regional) i alhora es puguin reforçar les dinàmiques municipals i consolidar els projectes. Aquest àmbit es tradueix organitzativament en les Assemblees Territorials de la CUP i en altres espais de treball en els que pugui considerar oportú de participar.
- c. *Nacional*. Cal dotar de contingut i línies de treball aquest àmbit que fins ara s'ha anat desenvolupant (tot i que molt lentament i pobra) sense disposar d'una línia política definida per la militància. Ara doncs, entenem que cal també desenvolupar aquest àmbit i la seva perspectiva de treball, tot i dotant-la de contingut. Les dinàmiques de treball nacional es poden enfocar des de dues perspectives:
 - i. L'àmbit nacional de treball ha de respondre, d'entrada i de manera prioritària a les dinàmiques de treball local i territorial i crear les estructures de reforç d'aquest treball que ajudin a consolidar-lo i a traduir-lo (si cal) en treball nacional (com a exemple tenim la campanya nacional impulsada contra les ARE's).
 - ii. Però el treball nacional també ha de respondre a les dinàmiques estrictament nacionals. Entenem que és necessari, útil i urgent que la CUP estructurï respostes nacionals a qüestions de perspectiva més estrictament nacional (autodeterminació, territorialitat, model i procés de transformació social, etc).

Aquest àmbit de treball es tradueix organitzativament en el Consell Polític, el Secretariat Nacional de la CUP i en el projecte de Taula de Coordinació de l'Esquerra Independentista en els termes en que esta definida en aquesta ponència.

2.2. La CUP i la Unitat Popular

Entenem la Unitat Popular com una agrupació de moviments populars i organitzacions polítiques de diferents sectors de les classes populars anticapitalistes amb un programa clar de reivindicacions concretes.

Aquesta unitat popular ha estat la proposta política alternativa que contemporàniament, a partir de l'exemple xilè, ha donat cos a la idea de construcció d'un poder popular alternatiu al capitalisme en països on la democràcia formal es troba ben afermada.

La unitat popular combina la mobilització i la desobediència civil dels sectors populars, junt amb l'acció institucional anant més enllà de simples agrupacions electorals, constituint l'agrupació de totes les forces transformadores de la societat sota un programa de reivindicacions concretes, i sense oblidar els elements polítics generals o estratègics.

En aquest sentit, la construcció d'un poder popular cal entendre-la com a un procés protagonitzat pels subjectes conscients que lluiten per crear i autoorganitzar unes noves relacions humanes, amb les col·lectivitats (nacionals) i amb la naturalesa.

En la conjuntura actual, entenem que el programa polític sobre el qual cal bastir aquest projecte d'unitat popular, hauria de tenir els següents punts bàsics:

- a) La defensa dels drets polítics del poble català: l'exercici del dret a l'autodeterminació i l'accés a la independència, la democràcia participativa, la defensa de la unitat i la territorialitat del conjunt dels Països Catalans.
- b) La defensa dels drets de les classes populars i la igualtat: cap una societat de redistribució de la riquesa, la lluita contra l'atur i la precarietat, la defensa dels serveis públics, l'establiment de mecanismes de control popular de l'economia i el desplegament de polítiques efectives que garanteixin la igualtat de gènere.
- c) La defensa del territori: contra les agressions ecològiques i urbanístiques, contra l'esquarterament del territori i la seva destrucció en benefici d'uns pocs, i un desenvolupament realment sostenible.
- d) La defensa de la llengua i la identitat nacional: per la unitat de la llengua, la oficialitat del català en tot el territori nacional, unes indústries culturals pròpies i autocentrades, el reforçament del teixit cultural d'arrel popular arreu dels Països Catalans.

La unitat popular que volem estructurar és un moviment polític independentista, socialista i antipatriarcal que tingui en la CUP l'expressió pública de la unitat de les organitzacions de l'Esquerra Independentista i dels moviments socials transformadors i anticapitalistes dels Països Catalans, amb capacitat d'intervenir en tots els àmbits polítics, marcs de lluita i de mobilitzacions i accions de desobediència civil massives en defensa d'una alternativa política de ruptura amb els estats espanyol i francès, que doni el protagonisme de la construcció nacional a les classes populars.

En aquest sentit, considerem que la CUP ha d'esdevenir el front referencial i la projecció pública de la unitat de totes les lluites sectorials i d'organitzacions de l'EI; i, alhora, ha d'aspirar a intervenir públicament en tots els àmbits (local, regional, nacional, internacional) i en els distints marcs de lluita (lingüístic, cultural, social, defensa del territori, etc.) amb un discurs pròpi, d'abast nacional que defineixi un model de país i de societat al costat i potenciant el paper dels representants directes de la lluita popular.

La CUP és l'eina més vàlida que ens permet incorporar a la lluita importants quantitats de persones actives en diferents àmbits de la vida social cap uns objectius comuns, esdevenint, com ja es dona en l'actualitat, un referent de lluita que no supedita els

interessos populars a l'estabilitat del sistema i al pròpi benefici i que proposa la mobilització i la lluita com a forma primordial de resposta.

La nostra base municipalista i el nostre caràcter democràtic i assembleari garanteixen la construcció d'un moviment i un discurs polític plenament arrelat a la realitat i les necessitats del nostre poble.

3. EL PROJECTE POLÍTIC DE LA CUP I ESTRATÈGIES DE CREIXEMENT

3. El projecte polític de la CUP i les estratègies de creixement

3.1. Objectius estratègics

Som conscients que el procés independentista i de transformació social tindrà diversos escenaris polítics previs, i que l'independentisme ha de ser capaç de marcar l'agenda política d'aquest país per avançar cap als nostres objectius. I un escenari previ que des de la CUP s'haurà de forçar prioritàriament és el del reconeixement del dret a l'autodeterminació del poble català.

El dret a l'autodeterminació és el dret de decidir lliurement la nostra forma d'organització política i social col·lectiva, sense ingerències externes, en una relació igual i solidària amb la resta de nacions.

La CUP entén que el treball municipal (no estrictament institucional) és fonamental en la vertebració política, social i econòmica dels Països Catalans. És l'àmbit més idoni per a la participació política de la població i per al foment de l'assemblearisme i l'autoorganització ciutadana. Cal, però, que el municipalisme independentista estigui organitzat i coordinat a nivell nacional.

La cohesió d'aquest municipalisme organitzat amb la sigla CUP, ha de ser la punta de llança d'un moviment popular i polític que sigui capaç d'aglutinar tots els agents polítics i socials que comparteixin l'objectiu d'assolir la plena independència i unitat dels Països Catalans i la construcció d'un model socialista propi.

Pensem que l'establiment d'una entitat política pròpia és la base necessària per a la defensa i el ple desenvolupament de la nostra nació en els següents objectius:

1. La consecució de la independència política dels Països Catalans, que suposi la superació dels caducs règims autonòmics i estatutaris, així com els departamentals.
2. La transformació dels Països Catalans en un escenari lliure d'explotació, on la política i els recursos naturals i econòmics estratègics estiguin al servei i sota el control democràtic de la majoria social del nostre país. El socialisme català del segle XXI basat en els següents eixos de treball.
 - a. Un desenvolupament econòmic basat en l'equilibri territorial i ecològic, que actui contra la degradació del medi natural i urbà.
 - b. La plena normalització de la llengua i cultura catalanes arreu dels diversos territoris del país, on han de tenir una presència social hegemònica i ser una de les principals eines de cohesió social.
 - c. L'establiment d'una societat igualitària sense cap mena de discriminació o opressió per qüestió d'edat, origen, gènere o opció sexual.

- d. La defensa dels drets i les llibertats fonamentals de les persones que, amb independència de la condició, creences, origen i nacionalitat, han de gaudir de la plena condició de ciutadans i ciutadanes.

Els objectius estratègics de caire nacional, s'haurien de traduir en els següents aspectes de caire local:

1. La construcció d'una nova democràcia participativa o directa: és del tot necessari articular mecanismes de participació que permetin a les persones decidir sobre els aspectes essencials de la vida pública i controlar la tasca de governs i administracions.
2. La defensa d'unes viles i ciutats socialment igualitàries: cal fer polítiques que treballin per garantir l'accés real a uns serveis públics de qualitat per a tothom i a unes condicions dignes de vida i de feina. Alhora, s'ha de treballar per a assegurar el dret de participar en la definició del model de poble o ciutat que es vol.
3. Fer dels municipis un dels principals motors de la reconstrucció nacional dels Països Catalans: es fa necessari apostar per la promoció de la nostra llengua, cultura i identitat, la promoció de la consciència nacional col·lectiva i la defensa de l'exercici del dret a l'autodeterminació.
4. Un desenvolupament econòmic, social i territorial realment sostenible: partint del caràcter ecològic de l'activitat humana, cal que els diversos projectes estratègics tinguin com a referència un model de territori equilibrat i un desenvolupament econòmic respectuós amb el medi ambient i al servei de la majoria de la població.
5. La dinamització del teixit associatiu i la promoció de l'autoorganització ciutadana: és una de les bases per a la construcció d'una societat de persones lliures, responsables i solidàries. Cal facilitar i impulsar la creació d'una xarxa social forta, i tendir a la cogestió i la corresponsabilització de la societat civil en el desenvolupament de les diferents polítiques.
6. Unes viles i ciutats solidàries: en un context mundial com l'actual, la nació catalana ha de ser un exemple de solidaritat amb els pobles que lluiten pel seu dret a la llibertat i la justícia.

Per al desenvolupament d'aquestes polítiques, és imprescindible que la CUP sigui una organització arrelada al territori, amb uns mecanismes de participació flexibles i oberts.

EL PROJECTE POLÍTIC DE LA CUP I ESTRATÈGIES DE CREIXEMENT

3.2 Objectius tàctics

En l'assoliment dels objectius estratègics, es fixen com a principals els següents eixos de treball tàctics:

A.La defensa i l'impuls del dret a l'autodeterminació i la construcció nacional d'un estat propi

La CUP defensa la necessitat d'impulsar un projecte autodeterminista com a punt de partida per a l'assoliment de la independència nacional, on siguin el conjunt dels ciutadans dels Països Catalans, els qui a través d'una consulta popular, democràtica i sense injerències externes, s'expressin sobre la necessitat de construir un estat propi.

I és en el marc d'un país on l'independentisme sociològic creix dia rere dia i on es constata, realitat rera realitat, que la via autonomista, és una via caduca i morta per a

l'assoliment de majors quotes de progrés social i de llibertats nacionals, on cal desenvolupar l'activitat política de la CUP, i on aquesta pot incidir i condicionar de debò.

És una mostra feaent d'aquest creixement sociològic de l'independentisme l'aparició recent de múltiples entitats i plataformes de tipus sobiranista, especialment en l'àmbit del Principat, moltes de les quals es reclamen independentistes, tot i que alguns dels seu plantejaments o posicionaments no ho puguin ser considerats. És a l'hora d'establir quines relacions ha de tenir i practicar la CUP envers elles, que es proposa és continuar amb el model de relació iniciat per exemple amb la PDD.

Si bé la CUP no forma part d'aquesta, si que s'ha adherit, quan ho ha considerat oportú i profitós, en alguna de les seves iniciatives i ha participat en determinades mobilitzacions que aquesta ha impulsat, amb lema i discurs propis quan els plantejats no podien ser compartits i remarcant la pròpia posició de l'Esquerra Independentista, però al mateix temps, hem actuat intentant no situar l'independentisme com un espai polític marginal que no participa en els principals esdeveniments i mobilitzacions de masses de caire sobiranista de la història recent del país.

Per tant, la CUP es reserva un paper actiu en els actes o mobilitzacions que s'impulsin des d'entitats o societat civil, quan així ho consideri oportú i sempre que aquests tinguin un clar component autodeterminista i/o independentista, amb l'objectiu de fer arribar a la societat la seva pròpia veu i posicionament polític. Si l'independentisme sociològic pren el carrer per tal d'exigir avanços socials lligats al dret a decidir, fent-se més patent que mai el conflicte d'interessos entre la subordinació i la insubordinació, per molt que la seva actuació pugui no respondre a la pròpia línia estratègica fixada per la CUP, aquesta no es pot quedar a casa.

Ara bé, tampoc es tracta d'hipotecar-nos impulsant nosaltres mateixos dinàmiques a través d'aquestes entitats, que majoritàriament responen a interessos que no són els nostres.

En aquest mateix àmbit, la CUP s'atorga el paper d'agent condicionador per tal de que les reivindicacions nacionals siguin enteses en clau territorial completa, així com el paper d'agent que denuncia les posicions d'aquells que, des del autonomisme pragmàtic i regionalista, intentin limitar el dret a decidir o a l'autodeterminació dels

Països Catalans en la seva totalitat i extensió territorial o n'intentin aigualir o descafeinar la seva essència.

Es proposa doncs:

- Incidir en aquelles plataformes o entitats que entenen com a subjecte de decisió final el conjunt dels Països Catalans, duguin a terme una tasca en favor de l'exercici del dret d'autodeterminació, sempre que la finalitat d'aquestes sigui la consecució de la independència nacional i la millora de les condicions socials dels sectors populars, per tal d'incidir-hi i condicionar-les, tot i evitant-hi en el seu si, els posicionaments o derives de tipus autonomista.
- Defensar des del sobiranisme, el projecte de la ruptura democràtica amb els estats espanyol i francès, així com la insubordinació i la superació de les legislacions d'aquests dos estats, com a via inevitable per a l'assoliment de la nostra llibertat nacional.
- Iniciar des d'ara mateix el debat pertinent que ens dugui a definir quin és el full de ruta que planteja la CUP, per tal dur als Països Catalans a assolir la seva independència nacional, des del debat obert i constructiu.

- Potenciar, a mig termini, la creació d'una Assemblea de Regidors i Regidores dels Països Catalans i a l'hora fomentar la participació dels càrrecs electes de la CUP en aquelles iniciatives dirigides a treballar pel dret a l'autodeterminació sempre i quan garanteixin el compliment dels nostres objectius polítics.
 - o Entenent que primer lloc, caldria impulsar una Assemblea de Regidors de caràcter més reduït en la que hi participarien tant els regidors de la CUP com els d'altres candidatures municipals amb objectius estratègics i posicionaments polítics similars (com ara els de les CAV del Vallès o els d'altres experiències similars).

B. La defensa de la territorialitat

Malgrat els límits territorial imposats pels estats espanyol i francès, el subjecte principal de decisió en qualsevol procés d'alliberament nacional és, més enllà de mapes divisoris i fronteres imposades, les persones que en formem part.

És en aquest sentit, una tasca imprescindible de la CUP, el fet de garantir que el subjecte de decisió final del dret a l'autodeterminació, és irrenunciablement, el conjunt dels ciutadans Països Catalans i no solament els d'alguns dels seus territoris. Per tant, la CUP no tan sols abanderarà aquesta causa sinó que se'n atorga el paper de garant per tal de que qualsevol procés de caire sobiranista, tingui un marc referencial complet del conjunt de la nació.

Es proposa doncs:

- Recolzar i impulsar les dinàmiques nacionals completes: aquelles que tinguin en qualsevol aspecte, un compromís vertebrador del conjunt dels territoris dels Països Catalans
- Dotar tota l'activitat política i discursiva de la pròpia CUP, d'un marc conceptual complet de la nació, que n'abasti tots els seus territoris, atenent també a les particularitats

C. La construcció del model socialista català pel segle XXI

Una de les qüestions en què ens cal aprofundir és en la construcció d'una alternativa real al capitalisme com a model social, econòmic i polític. La fita de l'abolició de les desigualtats socials, de gènere i nacionals que volem assolir, només és realment possible si canviem d'arrel el sistema econòmic actual i les relacions polítiques i socials que se'n deriven.

Les lluites emancipatòries, no només les que tenen naturalesa nacional, sinó les de tots els àmbits, sindical, de gènere, de defensa del territori, veïnals, contra l'especulació immobiliària, per la igualtat de drets dels nouvinguts i nouvingudes, de solidaritat internacional, etc., són també lluites del nostre projecte polític, que s'inclouen com a fonaments del nostre programa rupturista i com espais de treball de primer ordre en l'acció política quotidiana.

Aquestes dinàmiques polítiques s'han de generar des del treball de suport a la tasca desenvolupada pels moviments socials que existeixen, així com des de campanyes i accions endegades en el si de la nostra organització amb el doble objectiu d'explicitar les contradiccions i les opressions del sistema actual i al mateix temps de construir l'alternativa que hi confrontem com a model econòmic, polític i social.

La construcció de discurs sobre aquesta alternativa és una de les mancances que arrosseguem de fa temps i per tant és necessari que comencem a debatre a fons quina és, fruit de la tradició revolucionària catalana i de l'anàlisi de les experiències passades, la via catalana al socialisme. L'elaboració d'aquest discurs ha de ser un objectiu primordial de la nostra organització.

Es proposa doncs:

- Crear un espai de reflexió i debat amb l'objectiu d'anar definint el model social alternatiu al qual aspirem i la participació en d'altres espais més amplis que tinguin objectius similars (p.ex: Fòrum Social Català)
- Fomentar la participació dels membres de la CUP en aquells sindicats que defensin la construcció d'un model alternatiu al capitalisme i que prenguin com a marc de treball els Països Catalans, i incidir també en aquells que no tenen aquest marc com a referència
- Col·laborar i impulsar la coordinació de tots aquells sectors i moviments socials, que des de la base treballen en temàtiques específiques (territori, drets socials, llengua i cultura popular, etc)

D. La visualització d'una altre manera de fer, d'entendre i practicar la política

En el context actual, on la societat mostra símptomes inconstestables de desencís i desconfiança en els partits polítics institucionals, on la degradació que pateixen els responsables polítics no s'atura, on augmenta substancialment la manca de credibilitat i de confiança en el sistema de partits, etc., el discurs polític de la CUP, amb l'honestedat, la fermesa i el compromís dels seus militants i càrrecs electes, se'ns presenta com una alenada d'aire fresc enfront d'una classe política decrepita que es dedica a pervertir constantment el noble art de la política, quan el deixa d'entendre i practicar com un servei al conjunt de la societat i al país.

És el mateix context que es veu condicionat pels esdeveniments recents succeïts en la política catalana amb el procés d'aprovació dels estatuts d'autonomia del Principat i del País Valencià i la constatació d'allò que l'Esquerra Independentista ve pregonant des de finals dels 70: que la via estatutària és una via morta i que els estats espanyol i francès no són més que un llast cada cop més feixuc per al desenvolupament nacional i social dels Països Catalans.

La constatació de la fi d'aquesta via ha portat a una nova disjuntiva al si del panorama polític principatí: l'unionisme versus el sobiranisme. I és en aquest espai polític, el del sobiranisme, entès com l'espai on s'ubiquen els qui no volen que la seva nació segueixi sotmesa per un poder polític aliè, on cal situar l'acció de la CUP, assumint la tasca de desemmascarar aquells que també s'hi volen ubicar però al mateix temps resten impassibles i col·laboren amb la submissió actual que pateixen els Països Catalans per part dels estats espanyol i Francès.

La CUP no pretén ocupar espais polítics aliens al propi de l'Esquerra Independentista. El nostre, és un espai polític que amb menor o major intensitat s'ha estructurat i actuat històricament des de com a mínim mitjans del franquisme amb l'aparició de l'independentisme modern i fins a l'actualitat, i que durant aquest període ha defensat el mateix projecte polític: la construcció d'un estat lliure i socialista per als Països Catalans.

La política no és l'art de fer vascular els propis posicionaments en funció del comportament dels partits institucionals o dels vents que bufen, ans al contrari, és

intentar apropar al propi projecte polític aquells sectors socials i persones, independentistes i/o d'esquerres en el nostre cas, que es troben mancats de referents polítics, així com intentar fer vascular la resta d'agents polítics cap a les pròpies posicions. I ara, el que ens pertoca és demostrar que existeix un projecte polític honest, diferent i insubornable, que no claudica ni esdevé una caricatura de si mateix quan accedeix a determinades quotes de representació i/o poder i que al mateix defensa interessos socials diferents als que defensen els altres: els interessos dels sectors populars.

Cal reconèixer que un dels encerts de la CUP ha estat adaptar el discurs històric de l'Esquerra Independentista a les realitats locals concretes dels pobles, viles i ciutats on hi té presència, i aquest ha estat un dels factors que ha dotat de credibilitat social el projecte independentista.

En aquests darrers anys hem aconseguit superar estadis on l'independentisme actuava descontextualitzat políticament i sovint tan sols a través de la simple propaganda, la consigna i el tòpic. Darrerament hem estat capaços de bastir un discurs i una pràctica política intel·ligibles, madurs i il·lusionadors, sense renunciar a cap dels nostres objectius. I és per això que el nostre llenguatge i de retruc el discurs, compartits o no per aquesta, almenys han estat entesos pel conjunt de la societat.

Per fi ens hem començat a explicar nítidament. I és aquí, juntament amb els seus resultats electorals, on cal buscar la significació i la repercussió mediàtica que ha suscitat la CUP darrerament, tot i ser conscients també dels interessos que es mouen i couen darrera dels mitjans de comunicació, que ens ha permès tornar a col·locar l'Esquerra Independentista a través d'aquesta sigla, a la palestra política i mediàtica, com no succeïa des de fa dècades.

Cal tenir clar que a les institucions hi anem a incidir en allò que sigui possible, a denunciar les mancances i contradiccions del sistema de dominació i l'ordenació constitucional, a afavorir processos d'empoderament de les classes populars que ens permetin avançar vers la democràcia participativa i a preparar el terreny per a la ruptura democràtica amb els mateixos estats que aquestes institucions representen.

La participació en les institucions ha de ser política, erradicant les tendències "tecnocràtiques" que deixen l'acció institucional a mans d'una minoria presumptament qualificada esdevenint una fitxa més del sistema.

Cal no caure en la sobrevaloració de la lluita institucional i en la seva desvinculació de la mobilització popular ja que la única acció política transformadora es aquella que entén la lluita com un tot, com l'acció coordinada de la mobilització social i la lluita institucional.

En aquest sentit, en aquest moment d'expansió i creixement és fa palesa la necessitat de dotar el projecte polític d'una cohesió política i d'una referencialitat a nivell nacional. I cal fer-ho també a nivell electoral, sempre que la conjuntura política i la pròpia capacitat organitzativa de la CUP ho permeti malgrat que cal ser plenament conscients dels límits i contradiccions de la lluita municipal i de la lluita institucional en general.

I partint de que la participació en els processos electorals no és un acte de fé o una finalitat en si, sinó un mitjà o una eina més que ens ha de dur a fer arribar el projecte polític de l'Esquerra Independentista a cada cop majors i més amplis sectors socials, entenem que la porta a la participació en cites electorals de caràcter supramunicipal és una de les que cal obrir, tot i que haurà de ser aprovada en última instància, en els òrgans representatius pertinents dels que ens hem dotat.

Es proposa doncs:

- Impulsar una reforma legislativa a nivell nacional per a una nova llei de referèndums que inclogui la possibilitat d'una consulta autodeterminista als Països Catalans.
- Fomentar Iniciatives Legislatives Populares arreu del territori per a canvis legislatius a favor dels drets socials i nacionals del nostre poble, amb capacitat de revocar les lleis ja existents.
- Permetre la revocació de càrrecs electes en casos d'incompliment flagrant de programes electorals o de corrupció, via consulta popular.
- Fomentar un teixit associatiu fort i compromès, que dinamitzi socialment i culturalment els municipis, facilitant les condicions administratives i materials per al desenvolupament de la seva activitat.
- Desenvolupar un treball intens de recerca de noves formes d'organització i participació política que s'estàn duent a terme arreu del món.
- Definir i practicar un discurs polític a nivell nacional, adaptat a la realitat social del país: intel·ligible, madur i il·lusionador, però sense renunciar als que són els objectius polítics de la CUP, la construcció d'un estat lliure i socialista per al conjunt de la nació
- Obrir la porta a què la CUP concorri a convocatòries electorals de caràcter supramunicipal arreu del territori dels Països Catalans, previ anàlisi de la conjuntura i amb un debat obert a la militància que garanteixi el màxim de consens possible (veure proposta específica a l'Annex), sempre i quan el conjunt de l'organització consideri que es disposa d'una base prou consolidada i dels recursos necessaris per no hipotecar i supeditar el treball de base municipal.

En l'àmbit organitzatiu a nivell intern, es fixen com a principals els següents eixos de treball:

I. Enfortir la pròpia organització

L'AMEI (Assemblea Municipal de l'Esquerra Independentista) inicià el moviment de la lluita institucional de l'Esquerra Independentista mitjançant un sistema organitzat assembleariament on els i les seves militants construïren l'embrió del que avui entenem com a lluita municipal.

Fou la pròpia AMEI qui llençà la marca i la sigla CUP, com a projecte polític en uns pocs municipis amb l'objectiu d'aglutinar tan l'independentisme organitzat com el sociològic, així com sectors provinents de les classes populars, en una mateixa lluita.

La intenció fou la de cohesionar tot el ventall humà més proper, a estructures organitzades mínimes: aquelles que oferien els espais geogràfic i socials que delimiten els municipis, i utilitzar les seves institucions com a mitjà de canvi social i polític. Des d'aleshores ençà i fins a dia d'avui, la CUP ha crescut constituint-se en una organització política prou estable, on la seva sigla, ha anat, de mica en mica, ocupant tot l'espai polític i organitzatiu que va iniciar l'AMEI.

En tot aquest llarg període, però, i a mesura que l'organització ha anat creixent, alguns dels compromisos polítics i socials que s'anaven adquirint, traspassaven el simple marc d'acció municipal, interaccionant també amb les lluites d'àmbit nacional, i també les d'uropeu. Així doncs, finalment la CUP, pel seu propi i simple creixement natural, ha acabat substituint i ocupant el propi espai polític de l'AMEI.

Així mateix, amb l'aprovació dels nous estatuts interns aquest darrer juliol, la CUP ha iniciat el camí per al seu propi reforçament, actualitzant els vells estatuts a la nova realitat organitzativa, i fent d'aquests, l'instrument que ens ha de servir per estructurar el creixement quantitatiu i qualitatiu, tan en nuclis com en militants que hem experimentat els darrers anys, sobretot d'ençà de les eleccions municipals del 2003 i també els que esperem tenir.

Amb aquesta reforma s'ha consolidat el caràcter assembleari de la CUP, on aquest esdevé el seu propi adn i l'element diferenciador, i s'estableix el punt de partida dels nous passos endavant que cal donar en la cohesió interna de l'organització i la seva estructuració com a projecte polític nacional.

En un altre àmbit en que es fa imprescindible donar nous passos endavant, és el que fa referència a la presència i visualització al carrer de l'organització. Només des de la interacció amb les lluites populars i la presència al carrer, és possible construir un projecte d'alliberament nacional i social realment transformador i emancipador. Sense aquesta presència, qualsevol projecte revolucionari és susceptible de caure en la institucionalització, l'acomodament o el poltronisme, i la CUP no n'és pas una excepció. És principalment al carrer on tots els pobles lliures han guanyat la seva llibertat i és al carrer on nosaltres l'hem de guanyar.

És per això que es fa més necessari que mai, que la CUP sigui entesa com el que és, com un instrument i un compromís de lluita que es presenta tan al carrer com a les institucions, defensant en tots dos àmbits, un mateix programa i compromís polític, i que de la ma dels moviments socials i l'independentisme, vertebrada el seu discurs i pràctica política en aquests àmbits.

Enfortir la CUP és enfortir l'independentisme. I tan sols un independentisme organitzat, estructurat i amb presència en tots els àmbits socials, és capaç de fer bascular les posicions polítiques de la resta d'agents polítics i socials cap a l'esquerra i cap a la ruptura democràtica amb els estats espanyol i francès.

Es proposa doncs:

- Avançar en la consolidació de la CUP com a punta de llança d'un moviment popular i polític que sigui capaç d'aglutinar tots els agents polítics i socials que comparteixen l'objectiu d'assolir la plena independència i unitat dels Països Catalans i la construcció d'un model socialista propi
- Treballar per tal d'eixamplar la presència de l'organització i també de l'independentisme en les lluites populars (ecologistes, socials,...), així com en la presència al carrer i en qualsevol altre àmbit de lluita
- Treballar per tal d'apropar els sectors rupturistes i combatius al projecte de la Unitat Popular, treballant colze a colze amb els moviments socials
- Treballar per tal de presentar la CUP com una alternativa política de primer ordre per al conjunt de la societat i l'independentisme i com un instrument útil, madur, perdurable i il·lusionador.
- Amb l'horitzó posat en una organització política forta i referencial, que dugui a terme els objectius tàctics descrits en apartats posteriors, cal millorar la gestió de la presència pública de la CUP, amb una coordinació tècnica eficient i un grup d'expansió que faci efectives les demandes de noves assemblees i l'assessorament a les ja existents
- En la presència pública de la CUP i reconeixent la importància de la repercussió a nivell mediàtic, polític i referencial de la ciutat, es considera necessària l'obertura

d'una Oficina de Premsa a la ciutat de Barcelona, que pogués servir de lloc de referència per als mitjans de comunicació i com a local de reunions polítiques d'abast supramunicipal. Pel que fa a la seu nacional, és considera important mantenir el local nacional a Manresa, com a indret on fer-hi la feina tècnica i que serveixi també d'espai de recollida de material, per la seva centralitat territorial

- En el tema dels alliberats i partint de que en aquests moments la CUP ja compta amb una persona a sou que fa tasques de coordinació tècnica. Creiem que amb aquesta nova embranzida que volem donar al projecte, i sempre que les possibilitats de la caixa nacional ho permetin, cal ampliar el nombre de persones alliberades existents a dia d'avui, per tal d'assumir noves tasques:
 - a. La coordinació i la secretaria tècnica (ja existent) establerta al local nacional de Manresa
 - b. Organització i expansió, coordinadament amb la Secretaria d'Expansió
 - c. Recerca de recursos econòmics, coordinat amb la Secretaria d'economia
- Facilitar recursos materials als responsables nacionals de la CUP
- Pel que fa als recursos econòmics, cal continuar amb la recerca de fonts de finançament fins ara no explotades

II. Consolidar l'expansió territorial

En els darrers anys, i especialment en els anys immediatament posteriors a les eleccions municipals de 2003, la CUP s'ha implantat de forma harmònica i sostinguda arreu del territori del Principat, amb el suport de les Assemblees Territorials, i especialment en determinades capitals de comarca, que al mateix temps que nuclis significatius, esdevenen pols d'atracció comarcals o territorials per a la constitució de nous nuclis en poblacions de l'entorn.

Aquesta implantació gradual i concèntrica, de la capital cap a la resta de la comarca, és la que garanteix la mínima ressonància mediàtica necessària que exerceix habitualment el nucli central i que molts nuclis petits no poden garantir o generar per si mateixos, però de la qual se'n poden beneficiar. És la mateixa capacitat que té un discurs i una activitat política d'abast nacional per tal de complementar un discurs i una activitat més estrictament municipalista, una assignatura pendent que se'ns imposa com una prioritat.

Pel que fa a l'expansió territorial però, existeixen mancances a l'hora d'implantar el projecte de la CUP en determinats territoris com les Terres de l'Ebre, el País Valencià, les Illes, produint-se aquí una contradicció entre realitat i el discurs que cal corregir.

Per un projecte d'àmbit i d'abast nacionals com el nostre, és imprescindible una implantació territorial arreu del territori nacional, que acompanyi el discurs amb la realitat. I són precisament les Terres de l'Ebre, pel seu component de territori situat estratègicament entre el nord i el sud del país i per tant de pont d'unió i nexa de continuïtat territorial, on cal encarar primordialment aquesta tasca expansiva, sobretot l'activa, sense dilatar-la més.

Al País Valencià, amb pocs nuclis constituïts i força allunyats entre sí, es fa necessari donar el màxim suport i esmerçar esforços en la consolidació de l'Assemblea Territorial existent, a fi que aquesta assoleixi el dinamisme i el ritme necessari perquè pugui dur a terme la seva consolidació i expansió territorial.

En els territoris de la Franja de Ponent i la Catalunya Nord, per la seva pròpia realitat i idiosincràsia, es serà especialment curós a l'hora d'implantar-se, per tal de respectar la tasca cultural i de recuperació lingüística que s'hi fa des de tota mena d'entitats del propi territori, i intentant fer-la compatible amb l'expansió territorial de la CUP.

A mesura que el projecte de la CUP creix i es va dotant de major implantació territorial, com ve succeint darrerament, és habitual que el prototip del nou militant que s'incorpora a la CUP no vingui exclusivament, com si succeïa abans, del propi espai ja organitzat de l'Esquerra Independentista. Aquesta és una realitat que hem d'encarar amb la màxima naturalitat, ja que és el producte del treball de molts anys, però també amb alguna prudència: la CUP no és ni aspira a ser el lloc on van a raure els i les destronades d'altres projectes polítics.

Ara bé, hem d'intentar fer compatible aquest creixement que dèiem, amb una altra realitat amb la que sovint ens trobem, la presència d'independentisme ja organitzat o bé de moviments socials de caràcter transformador en poblacions on la CUP s'implanta. En aquest sentit i de cara a que el procés de constitució de noves assemblees locals en aquests indrets sigui el màxim harmònic, caldrà establir un breu protocol d'actuació per aquests casos, per tal d'intentar fer-lo compatible, respectuós i inclúsiu amb les realitats organitzatives ja existents.

Es proposa doncs:

- Que la CUP impulsi posicionaments polítics d'àmbit i abast nacionals en aquelles qüestions centrals i/o d'actualitat, en que la CUP marqui el posicionament polític de l'Esquerra Independentista, previ debat en els casos que l'actualitat i la immediatesa ho permetin
- Realitzar un esforç en la creació de nuclis d'aquelles assemblees territorials que no estiguin constituïdes i donar un suport constant a les assemblees territorials en la seva expansió, sempre des de l'autonomia que els hi correspon segons els estatuts
- Extendre el projecte de la CUP arreu dels territoris dels Països Catalans de forma pausada i sostinguda, prioritzant-se les tasques d'expansió en els territoris de les Terres de l'Ebre, el País Valencià i les Illes
- Per aquesta expansió, es prioritzaran els nuclis on l'independentisme organitzat s'hi troba arrelat o ha existit alguna experiència independentista i militant recent, establint-se un protocol d'actuació per aquests casos

III. Reforçar la formació política

Entenem que la formació és sens dubte una de les àrees més importants i necessàries en la que més es pot treballar i la que més cohesió interna pot arribar a generar, i que per tant, reforçar-la ha de ser una de les prioritats de la CUP, ja que incidir sobre aquest camp suposa també incidir de manera molt notable en l'enfortiment de la pròpia organització i és un element essencial a l'hora de l'anàlisi crític del nostre entorn, per tal de decidir de manera clara en cada moment les opcions que suposin una major transformació social o bé col·lectiva.

Es proposa doncs:

- Treballar per consolidar l'escola de tardor que habitualment organitza la CUP, en una jornada completa de cap de setmana

- Llançar jornades de formació sobre diferents temàtiques de manera itinerant pel territori, que es realitzin ininterrompudament i reiteradament, en diferents demarcacions del territori
- Iniciar un procés d'edició curosa d'aquells materials utilitzats o presentats en aquestes jornades, o bé d'altres d'interès comú

Amb l'horitzó posat en una organització política forta i referencial i per tal de dur a terme els objectius tàctics descrits en apartats posteriors, creiem que cal millorar la gestió de la presència pública de la CUP, amb una coordinació tècnica eficient i un grup d'expansió que faci efectives les demandes de noves assemblees i l'assessorament a les ja existents.

VALORACIÓ DE L'ESPAI POLÍTIC DE LA CUP

4. Valoració de l'espai polític de la CUP

Ja hem dit que l'espai polític de la CUP és precisament el que construïm en el concepte d'Unitat Popular: des del rupturisme que plantejem en la perspectiva nacional i en la perspectiva de crear un model socialista català de futur.

També s'ha dit que les eleccions i la presència en les institucions no són un objectiu en sí mateixes sinó un mitjà més per a la difusió i socialització de la nostra posició ideològica. Per tant en la dinàmica electoral caldrà entendre com a nucli essencial i primer del nostre espai polític el definit per aquesta unitat popular.

La nostra voluntat com a moviment transformador és que les persones amb afinitat política directa amb la CUP i l'Esquerra Independentista participin de les postres assemblees i mobilitzacions i que la seva implicació política vagi més enllà de l'emissió de vot cada quatre anys.

Aquest primer espai polític està compostat per l'entorn político-social més immediat de l'Esquerra Independentista: persones vinculades als moviments socials fortament crítics amb el capitalisme i/o l'estat espanyol, susceptibles de formar part d'una manera més o menys ràpida de la unitat popular.

Tot i això és cert que davant el descrèdit de les estructures electorals vigents el nostre espai polític electoral transcendeix el de la nostra militància, col·laboradors i simpatitzants i el del primer cercle definit anteriorment.

4.1 Valoració de les forces polítiques que condicionen el desenvolupament del projecte de la CUP

Existeixen dos espais socials i polítics clars on l'Esquerra Independentista i la CUP podrien entrar i créixer tant a nivell de militància política com electoralment, i en els que de fet ja s'hi està entrant: d'una banda tenim l'abstencionista crític i de l'altre el votant/militant descontent d'opcions reformistes (autonomistes i/o de centre-esquerra) que anteriorment havien estat eines amb un cert component rupturista.

No podem oblidar doncs que un important nombre de simpatitzants i militants descontents d'ERC i ICV-EUiA al Principat, d'EUPV i el Bloc al País Valencià i d'EUIB i PSM a les Illes que podrien ésser incorporats al projecte d'unitat popular i la seva militància per la de la CUP, en tant que persones que comparteixen els objectius genèrics globals (independència i socialisme) i fins i tot l'estratègia de la unitat popular però que fins ara no havien vist el l'Esquerra Independentista una eina útil per treballar en aquesta direcció.

Això de fet, ja ha estat així a les darreres eleccions municipals (bàsicament al Principat, que és on hi ha la major implantació de la CUP).

Entenem que créixer en aquests dos sectors polítics beneficia a la CUP i en canvi no la pot perjudicar en excés. Es pot créixer alhora en tots dos sectors polítics sense haver de renunciar a cap d'ells, i utilitzant un mateix discurs polític i una mateixa línia política. De fet la realitat ho certifica: hem crescut en tots dos àmbits. Tot i això hi ha riscos que cal plantejar-nos i que podrien esdevenir un problema si no duguéssim a terme cap tipus d'actuació.

No hem de menysprear doncs els riscos d'una basculació excessiva cap a algun dels dos cantons. D'entrada cal destacar que molts dels "descontents" d'altres opcions no busquen necessàriament un referent anticapitalista o rupturista sinó, sovint, un referent que no caigui en els mateixos vicis "morals" o "ètics" que la resta. És a dir, que ens busquen com a alternativa ètica i no política. A la llarga doncs, hi hauria la possibilitat de quedarnos presos d'un discurs únicament de renovació ètica i anar abandonant progressivament la vessant rupturista.

Una de les conseqüències de la participació en el procés electoral i que cal treballar per defugir-la és l'electoralisme. La CUP no han d'actuar guiades per allò que pot atreure més electorat ni tampoc per una rebaixa de plantejaments transitòria per enlluernar un determinat sector de la ciutadania o de descontents amb un determinat partit polític.

Ens cal ser coherents amb els nostres principis i transparents en la nostra acció política. Ha de quedar clar qui som i què volem i només així podrà prevaler en tot moment la nostra lògica rupturista i transformadora.

4.2 Política d'aliances de la CUP pel desplegament del seu projecte polític

criteris generals

- Autonomia local: cada Assemblea local ha de disposar d'un important grau d'autonomia per decidir quin tipus d'aliances estableix en el seu àmbit d'actuació, tal i com es deriva dels estatuts actuals. Les aliances s'han d'establir en base a l'anàlisi de conjuntura i de context i ningú coneix millor la conjuntura i el context local que les persones que hi treballen. Així doncs, a part dels límits generals que es proposen establir en aquest mateix document, cada Assemblea local hauria de disposar d'una àmplia autonomia per decidir quin tipus d'aliances (siguin del tipus que siguin) estableix.
- Confiança política: el projecte de la CUP es basa en la construcció d'una estructura horitzontal potent i una direcció política que actui d'acord amb el mandat de la nostra estructura assembleària, es basa en la consolidació d'unes estructures locals, comarcals i nacionals que treballin coherent i coordinadament. En aquest sentit, la confiança política entre les diferents assemblees i entre la mateixa militància és una de les claus per mantenir la cohesió de l'organització i les seves estructures. Aquest criteri bàsic és un complement necessari i imprescindible perquè l'autonomia local pugui ésser factible. Sense confiança en el criteri de la militància d'altres assemblees locals no hi pot haver autonomia o no hi haurà organització.
- Diferenciació dels àmbits territorials: tot i que pot semblar una obvietat, caldrà diferenciar clarament en quin àmbit territorial es plantegen les aliances ja que això podrà fer variar l'enfocament. Així doncs, tant en municipis molt grans com en l'àmbit nacional i el regional (on el pes de la política "nacional" i la identificació dels

candidats amb aquest projecte és molt gran), és especialment important evitar aliances polítiques estables amb partits molt identificats amb el sistema de diem combatre, bàsicament com a estratègia de diferenciació i denúncia sistemàtica de les seves renúncies, amb l'objectiu de dotar de forma política a l'espai social aferrat de la política de renúncies socials, nacionals i democràtiques. En altres àmbits territorials però (municipis més petits sobretot) cal poder maniobrar amb flexibilitat, tot i que l'objectiu estratègic (visibilitzar la CUP com a alternativa rupturista d'esquerres) segueixi marcant una pauta semblant, altres factors poden entrar en joc i variar els plantejaments puntualment.

- Consecució dels objectius estratègics i tàctics: sobreentendem que la política d'aliances ha d'estar basada en els objectius estratègics i tàctics de l'organització nacional i l'esquerra independentista en general: la construcció de la unitat popular, bàsicament. És a dir, que les aliances s'establiran sota aquest prisma i que, per tant, seran prioritàries:
 - a. Les aliances amb altres sectors socials populars amb la finalitat d'anar teixint noves xarxes i anar acostant aquests sectors socials en el projecte de la unitat popular, bastit políticament a través de la CUP.
 - b. El reforçament de la visualització de la CUP com a organització política rupturista i, per tant, la denúncia sistemàtica de la dreta i la hipocresia i tebior dels partits de la "vella esquerra", fet que dificultarà la consecució d'acords estables amb altres forcepolítiques.

Àmbits sectorials

Podem distingir, com a mínim, tres tipus d'espais on poden tenir lloc les aliances, en funció del seu contingut, dels aliats i dels objectius de l'aliança.

1.3 Aliança estratègica amb tota l'Esquerra Independentista

Entenem que l'aliança principal que ha de forjar la CUP ha de ser aquella que la uneixi a la resta d'actors de l'espai polític que coneixem com a Esquerra Independentista.

Aquesta aliança, estable i de caire estratègic s'ha d'establir tant amb les organitzacions polítiques ja existents com amb les sectorials pròpiament de l'EI. Aquesta aliança s'ha de forjar en el consens entre totes les organitzacions, pactant-ne els límits, ritmes, mitjançant la taula de coordinació que s'esmenta en apartats posteriors.

2.3 Aliances socials i populars

Són les que s'estableixen amb actors socials (plataformes reivindicatives, associacions de veïns, etc.). Aquest tipus d'aliances tenen un caràcter tàctico-estratègic per a la construcció de la Unitat Popular i han de ser prioritàries per a la CUP, tant a nivell local com a tots els altres nivells. S'han d'establir amb tots aquells sectors que lluitin contra alguna de les manifestacions del sistema capitalista.

Cal que la CUP treballi per portar aquestes demandes del carrer a l'àmbit institucional i que hi intenti establir canals de comunicació i treball estables, a través dels mecanismes que siguin més idonis (plataformes, coordinadores, etc.). En aquest sentit, serà útil coordinar-se amb la resta de l'esquerra independentista per a una major eficiència en segons quines aliances.

3.3 Aliances polítiques

Pel que fa a les aliances de caire estrictament polític cal diferenciar clarament entre les de caràcter estratègic i les de caràcter tàctic. I també entre les coalicions electorals i els pactes institucionals postelectorals.

- a. Àmbit estratègic. La CUP només hauria de prioritzar clarament les aliances estables amb altres actors polítics organitzats, clarament emmarcats en l'anticapitalisme i, per tant susceptibles de formar part del projecte de la unitat popular. Un exemple en serien algunes de les CAV (Candidaturas Alternatives del Vallès).

La CUP hauria de treballar, tant a nivell local i comarcal territorial, per al seu enfortiment, la seva millor coordinació amb l'estructura nacional de la CUP i el reforç del seu perfil rupturista des d'un punt de vista nacional.

- b. Àmbit tàctic. Es poden concretar pactes postelectorals en funció del context amb l'objectiu de donar prioritat al reforç del perfil rupturista de l'organització i la denúncia de les forces polítiques integrades i per tant, evitant, en la mesura del possible, acords a llarg termini amb les forces polítiques "nacionals".

No cal descartar (en algunes eleccions concretes, en un municipi determinat) l'arribada a acords pre-electorals, sobretot en municipis de menor població on els candidats estan menys nacionalment polititzats o emmarcats, tot i la seva presentació a unes llistes. Tot i això, en el cas de pactes preelectorals, caldria descartar definitivament els pactes amb els partits d'extrema dreta, reaccionaris o conservadors (PP, PxC, UDC) i amb aquells que defensen clarament totes les estructures polítiques i econòmiques del capitalisme (PSC, CDC).

Àmbits territorials

Les aliances poden i han de variar (i força) en funció de l'àmbit en el que es duguin a terme. No té el mateix sentit una aliança local en un poble de cinc-cents habitants que una aliança a nivell nacional o internacional. Aquesta diferència s'explica normalment per la càrrega política i de representativitat dels aliats, al paper que juguen a cada lloc, les funcions que desenvolupen, etc.

4.3 Relació amb l'Esquerra Independentista i amb els moviments socials

a. Treball amb el conjunt de l'Esquerra Independentista

Venim d'una història molt llarga, d'èxits i de derrotes, i lamentablement, el nostre pitjor enemic hem estat sempre nosaltres mateixos. La història de l'Esquerra Independentista és plena de sigles i moments traumàtics que han debilitat enormement la difusió i potencialitat i la visibilització de l'espai polític arreu dels Països Catalans. Tot i això, el moment actual sembla indicar un creixement sostingut a nivell d'implantació territorial de les organitzacions de l'Esquerra Independentista, així com també el fort creixement de la CUP, que ens ha dut a esdevenir a ulls de la ciutadania, volgutament o no, com la cara visible de tota aquesta amalgama.

Aquesta posició no ha estat de cap manera premeditada, ja que el nostre discurs nacional ha estat poc i en molts casos pobre i a destemps. Ha estat la pròpia praxis diària, el nostre treball a les institucions i al carrer, qui ens hi ha dut.

D'acord amb això i des del més profund respecte i la fraternitat que ens uneixen a les altres organitzacions de l'Esquerra Independentista, volem aportar el nostre gra de sorra de cara a establir unes bases perdurables per a la coordinació, des de la nostra autonomia organitzativa i el nostre assamblearisme militant, i restem oberts al treball colze a colze amb la resta persones i organitzacions que es reclamen de l'esquerra independentista.

Aquesta coordinació que proposem no ha de servir per llençar noves sigles organitzatives, que tan sols aporten més confusió al conjunt de la societat sobre l'esquerra independentista i que no acostumen a perdurar en el temps, sinó com a instrument de trobada, debat i discussió de caràcter estrictament intern.

Es proposa doncs:

- La constitució d'una Taula de Coordinació del conjunt de les organitzacions polítiques de l'Esquerra Independentista, entesa com un espai de debat no exclouent, de creació de sinèrgies i de coordinació, que no gaudeixi de projecció pública, i on des del respecte a la pròpia sobirania organitzativa, la decisió política dels agents i el reconeixement mutu, serveixi com a instrument de comunicació directa i de debat seré, obert i franc. Les característiques de la taula serien les següents:
 - Estarà formada per, com a màxim, 2 militants de cadascuna de les organitzacions esmentades. Els representants de la CUP seran membres del Secretariat Nacional
 - No tindrà una visualització pública
 - No serà vinculant
 - El Secretariat tindrà autonomia per introduir o no documents polítics de discussió als òrgans nacionals de la CUP
 - En el cas que la taula faci una proposta al secretariat nacional de la CUP i no hi hagi consens, la proposta haurà de ser aprovada o no per la meitat més un dels assistents al Secretariat, sempre i quan hi hagi un quórum superior al 75% La taula ha d'esdevenir un punt de trobada per a la discussió política i estratègica entre les diverses expressions de l'Esquerra Independentista catalana

b. Treball amb el conjunt dels moviments socials

La CUP té com a un dels seus principis bàsics irrenunciables juntament amb el de l'alliberament nacional, la construcció d'una via catalana cap al socialisme, amb la pertinent consecució d'una societat més justa per tots els seus conciutadans, on el bé i l'interés comú s'imposin sobre els particulars.

Afortunadament, existeixen d'altres organitzacions i moviments socials que en l'àmbit dels Països Catalans i desde diferents sensibilitats, comparteixen aquests objectius i anhels. I que són susceptibles de ser incorporats al projecte de la unitat popular.

És des d'aquesta ferma creença amb la unitat popular com a única manera d'assolir la llibertat dels Països Catalans i la transformació social que des d'una posició de respecte i

de treball en comú la CUP ha de portar a nivell nacional el treball que es realitza en els diferents nuclis locals amb la resta de moviments socials i organitzacions combatives i transformadores esdevenint un altaveu de les reivindicacions populars enmarcades dins d'una perspectiva global de transformació política.

Es proposa doncs:

- Imbrincar la CUP en els moviments socials de base i de transformació social més enllà del propi independentisme.
- Treballar per acostar els moviments socials i el teixit associatiu de les classes populars al procés autodeterminista.

Països Catalans, gener del 2009

ANNEX - Proposta de procés de debat sobre la concurrència de la CUP a les properes eleccions autonòmiques i a conteses electorals de caràcter no municipal.

Entenem que, ara com ara, la immensa majoria de la militància de la CUP no ha realitzat un debat serè, tranquil i obert sobre la necessitat, l'oportunitat i/o les dificultats i contradiccions de concórrer, com a tal o a través d'altres fórmules, a les eleccions autonòmiques de la Comunitat Autònoma de Catalunya o a d'altres processos electorals o espais de representació política que superin l'àmbit municipal.

Entenem també que la complexitat del tema i la diversitat real de punts de vista sobre la qüestió, requereix la posada en marxa d'un procés específic de reflexió més enllà de l'aprovació de la ponència estratègica.

Entenem també que, sigui quin sigui el resultat d'aquest debat, això no alterarà de forma substancial el contingut de la nostra ponència. Ni per no presentar-nos rebaixarem substancialment els nostres objectius de treball nacional, ni per presentar-nos perdrem l'essència del projecte municipalista que ens caracteritza. En tot cas, en aquest procés de debat, entenem que caldrà treballar sobretot, més enllà de la decisió precisa, en la determinació dels mecanismes organitzatius i de treball que permetin mantenir la doble línia de treball plantejada en aquesta ponència, sense que una absorbeixi l'altra.

Partint d'aquesta constatació, entenem que és necessari encetar un procés de debat intern que, amb les màximes garanties però també amb la màxima agilitat, afronti aquest debat pendent.

Per això proposem:

Que en la propera Assemblea Nacional ordinària es presentin propostes respecte de la posició de la CUP en les properes eleccions autonòmiques de la Comunitat Autònoma de Catalunya.

Per tal de generar el necessari debat i treballar en la consecució de consensos aquestes propostes haurien d'anar signades com a mínim per tres Assemblees Locals de tres territorials diferents, amb uns mínims continguts:

- 1.- Argumentació tècnica: recursos humans, econòmics i logístics.
- 2.- Argumentació política
- 3.- Argumentació organitzativa.

Finalment, i durant l'Assemblea Nacional ordinària prevista pel proper mes de juny, es sotmetrà a votació, en cas de que existeixin, les diferents propostes que es puguin realitzar per les Assemblees Locals sobre aquesta qüestió.